

Onrust

Charlotte M. Baas

Proloog

~ Alex ~

Danielle heeft gelukkig enkele uren kunnen slapen sinds ons gesprek over haar plan om Leon in de val te laten lopen. Ze ligt met haar hoofd op mijn borst als de wekker afgaat in haar kleine studentenkamer. Haar lange bruine haren liggen uitgewaaierd over mijn bovenlichaam. Ik merk aan haar ademhaling en hartslag dat ze wakker wordt.

‘Morgen, schone slaapster,’ zeg ik. Het voelt goed haar weer bij me te hebben na die verschrikkelijke periodes waarin ze me niet wilde zien.

Ze opent haar ogen en richt haar blauwgrijze kijkers op mij. Dan duwt ze kreunend haar voorhoofd tegen mijn borst.

‘Geen zin om op te staan?’

Zonder verder te bewegen, schudt ze haar hoofd.

Wellicht kan ik haar van gedachten laten veranderen, haar van dit dwaze plan afhouden. ‘Misschien moet je je ziek melden.’ Ik strijk met mijn vingers door haar haren.

Daan ademt diep in en duwt zich met zichtbare tegenzin omhoog. De vastberadenheid straalt van haar af. Die koppigheid is één van mijn favoriete eigenschappen van haar, maar tegelijkertijd iets wat een valkuil kan worden. Ze is nieuw in mijn wereld en ziet niet de gevaren die ik zie.

Ze gaat verder rechtop zitten en ik kan het niet la-

ten haar te vertellen dat ik bij haar wil zijn. 'Als alles achter de rug is, laat ik je niet meer alleen. Al duw je me nog zo hard bij je vandaan, je komt nooit meer van me af.'

Er verschijnt een glimlach om haar lippen. 'Daar hou ik je aan.'

'Tot straks,' zegt ze als ze klaar is voor vertrek. 'En geef die mensen van de Raad de tijd zelf te handelen.'

Dat zal een grote opgave worden. Ik ken Leon, en mezelf. Als ik weet dat hij haar iets gaat aandoen, sta ik niet voor mezelf in.

'Laat dit niet voor niets zijn, Alex. Ik wil het niet nog een keer meemaken.'

Ik zucht. 'Ik zal mijn best doen niet te vroeg in te grijpen.' Hopelijk kan ik die belofte waarmaken. Ze geeft me een zoen, die mij niet lang genoeg duurt. Ik trek haar terug als ze zich van me af duwt. 'Na vandaag doen we alles op mijn manier,' fluister ik tegen haar zachte lippen en ik kus haar opnieuw. Dieper en langer.

Daan is wederom degene die als eerste stopt. 'Ik moet echt gaan, anders mis ik de bus.'

Mijn dappere meisje wil de slangenkuil voor mij trotseren. Waarschijnlijk weet ze niet hoe moeilijk het voor mij is om toe te moeten kijken en niets te doen. 'Ik ben in de buurt.'

Ze vertrekt na een laatste, gespannen blik op mij.

Een paar minuten later verlaat ik ook haar kamer.

De ochtend is niet om door te komen. Ik probeer mezelf op alle mogelijke manieren af te leiden, maar mijn gedachten dwalen telkens naar Danielle af. Wat doet ze op dit moment? Denkt ze ook aan mij?

Uiteindelijk druk ik de televisie aan en zet het volume hoog. Ik laat me op mijn rug op bed vallen en sluit

mijn ogen. De afgelopen weken met Danielle passeren in een rap tempo in mijn hoofd. Onze ontmoeting tijdens de Ontgroeningnacht, de eerste keer dat ze achter op mijn motor ging zitten, en het moment dat ze vertelde dat ze mij boven Dominic verkoos. Die helse dagen dat ze spoorloos was en in de kelder bij Vincent vast bleek te zitten. Het moment dat ze me zag voor wat ik ben en besloot me te verlaten. Ze wilde uit mijn wereldje stappen, maar Leon stond dat niet toe, waardoor we gisteren tot overmaat van ramp zelfs de Raad moesten inschakelen en ze mijn moeder aan de telefoon kreeg. Ze is veranderd sinds die tijd, maar toch hetzelfde gebleven.

‘Alex?’

Ik schrik op uit mijn gedachten en kijk geïrriteerd naar de persoon in mijn deuropening. Niet vanwege wie hij is, maar omdat hij me stoort. ‘Wat?’

Maarten stapt mijn kamer binnen. Zijn donkerblonde haar zit nog warriger dan normaal en ziet er vochtig uit. Hij komt duidelijk net onder de douche vandaan. ‘Hoe laat ga jij boodschappen doen?’

‘Misschien vanmiddag. Misschien helemaal niet. Hoezo?’

‘Ik wil iets met je bespreken en het leek me een goed idee om samen naar de supermarkt te gaan.’

Als we terug zijn van de supermarkt houdt Maarten me te lang bezig en ik vertrek later met mijn motor dan gepland. Als ik op de campus van de Radboud Universiteit aankom, staat onze zwarte Jeep op de plek waar ik Daan gisteren aantrof. Er is geen teken van de mensen van de Raad.

Het kost me alle wilskracht die ik in me heb om niet naar de wagen te sprinten en Daan uit Leons gore klauwen te redden. Het enige wat me tegenhoudt, zijn haar woorden: *Laat dit niet voor niets zijn.*

Ik druk mijn rug tegen de muur van het gebouw waarachter ik schuil en sluit mijn ogen. *Vertrouw op haar, Alex. Dit is hoe zij het wil. Geef haar de kans het zelf op te lossen.*

Mijn mantra kalmeert me enigszins, tot ik een noodkreet hoor.

Daan!

Ik ren naar de Jeep. Mijn moeder gluurt door de voorruit naar binnen, en de lange, slanke kerel die ze bij zich heeft, doet niets. Ze is hier om Leon op heterdaad te betrappen, maar ze is nu alleen een toeschouwer. Ze stopt hem niet eens! Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt ze toe hoe ik het portier opentrek, maar ik negeer haar. Wat zich in de auto afspeelt, vind ik veel belangrijker.

Leon lijkt volledig in trance, hij blijft drinken.

‘Nee! Leon, laat haar los!’ Met mijn stem probeer ik hem te dwingen. Als ik Danielle van hem weg zou trekken, beschadigt haar bloedende hals nog meer. Hij moet stoppen!

Opnieuw geen reactie van hem.

‘Waarom doen jullie niets?’ roep ik naar de twee toeschouwers. Mijn wanhoop neemt toe en ik geef Leon een dreun tegen zijn slaap. ‘Haal hem van haar af!’

Op de achterbank ligt een tenger, levenloos lichaam met bebloede, aan elkaar geplakte, blonde haren. Het doet me niets, het gaat mij om Daan.

De man van de Raad opent het portier aan de andere kant en Leon kijkt eindelijk op. Zijn pupillen zijn sterk verkleind van het drinken. Zodra zijn tanden loskomen van Daniëls huid, trek ik haar achteruit de auto uit.

‘Godverdomme, wat flik je me nou?’ protesteert Leon, maar ik negeer hem.

Ik zet Daan tegen het achterwiel en lik over haar

wonden tot ze geheeld zijn. Eerst de plekken in haar slagaders, daarna de kleinere gaten. Haar hartslag is verschrikkelijk traag en haar ademhaling gaat met horten en stoten.

‘Danielle, open je mond. Je moet drinken,’ zeg ik bij haar oor na het sluiten van de laatste wond.

Geen reactie.

‘Daan! Kom op!’ Ik geef haar een paar tikken tegen haar wang en haar oogleden bewegen. ‘Open je mond.’ Gelukkig gehoorzaamt ze deze keer wel. Ik bijt vlug in mijn pols en duw de wond tegen haar lippen.

‘Alex, waar ben je in hemelsnaam mee bezig?’ vraagt Annemieke op een toon alsof ze me een worm ziet reanimeren.

‘Ik laat haar hier niet creperen!’ *Waarom heb ik Danielle dit laten doen? Ik had het zelf moeten oplossen.*

‘Hou daar onmiddellijk mee op!’ Annemieke loopt naar me toe en probeert mijn arm bij Danielles mond vandaan te trekken.

‘Nee!’ spuug ik eruit. ‘Richt jij je liever op Leon! Hij begaat de ene fout na de andere, niet ik.’

‘Leon probeert niet een Primitieve te redden die te veel weet.’

‘Wat?’ Meent ze dit? Ik draai me naar haar om. Haar strakke, pinnige gezicht vertelt me dat het menens is.

Danielle kreunt en ik richt me tot haar. Ze houdt haar mond open, maar door mijn laatste beweging is mijn arm gezakt. ‘O, sorry, Daan.’ Snel leg ik mijn pols opnieuw tegen haar lippen. Daarna kijk ik weer naar mijn moeder.

‘Alex.’ Danielle klinkt akelig zwak. Waarom drinkt ze niet?

Ik bekijk mijn pols en zie dat de wond is geheeld. Ik bijt hem open zodat ze weer kan drinken. Leon verschijnt aan mijn kant van de auto en mijn woede laait op. Die knul met zijn Italiaanse uiterlijk zou mijn beste

vriend moeten zijn. Dit flikt hij me niet nog eens.

‘Hou hem bij me vandaan,’ waarschuw ik. ‘Ik wil hem niet meer in mijn buurt zien, begrepen?’

De man van de Raad mompelt een verontschuldiging en grijpt Leon bij zijn arm. Het is goed te weten dat ik enige macht heb over deze persoon.

Annemieke kijkt met grote ogen en opgetrokken neus naar mij en Danielle, maar ze maakt geen aanstalten om me te stoppen. Danielle begint te schokken en er rollen tranen over haar wangen.

‘Shh, stil maar. Het komt goed,’ beloof ik haar met mijn blik op Annemieke gericht. Ik vertrouw haar niet bij Danielle in de buurt. Niemand van ons gezelschap, trouwens.

Daan drukt zich snikkend tegen me aan. Ik leg mijn arm om haar heen en wrijf over haar rug. ‘Rustig maar, je bent veilig. Ik laat je niets meer overkomen.’

‘Waar bleven jullie?’ vraagt ze tussen het snikken door.

Ik schud mijn hoofd, te kwaad om te antwoorden. ‘Hoe is het in hemelsnaam mogelijk dat jij er zo slecht aan toe bent? En wat is er met dat andere meisje gebeurd?’

‘Leon was te vroeg en ... en ik kreeg Simone niet meer weg. O, god, Simone!’ Ze huilt harder. ‘Hij heeft haar voor mijn ogen vermoord.’

Ik klem mijn kaken stevig op elkaar als ik naar Leon kijk. Dat hij sadistisch is, weet ik al langer. Maar dat hij tot zoiets in staat is, met mijn Danielle, dat had ik niet achter hem gezocht.

Hij staart emotieloos terug.

‘Alex, we gaan naar een andere locatie. We willen hier niet te veel aandacht trekken,’ zegt mijn moeder. ‘Neem jij Danielle mee naar huis, dan volgen wij met Leon.’

Ik richt me tot Danielle. Ze ziet nog steeds spierwit.

‘Best.’

Samen met Leon en de man vertrekt mijn moeder naar hun auto, die meters verderop staat geparkeerd.

‘Kun je overeind komen, Daan?’

Ze snikt. ‘Ik denk het wel.’

Ik help haar omhoog en laat haar tegen de auto leunen. Haar gezicht draait richting de achterbank.

‘Niet doen, Daan. Gewoon op de stoel gaan zitten en voor je uit kijken.’

Twee blauwgrijze ogen staren me verdrietig aan en daarna klimt ze op de voorstoel, haar blik naar voren gericht. Snel loop ik om de Jeep heen en ga achter het stuur zitten. Zonder naar de andere auto te kijken, rij ik naar huis.

‘Was die vrouw jouw moeder?’

‘Ja.’ Fijne moeder als ze de liefde van je leven wil afmaken omdat die anders is.

Danielle zwijgt.

Thuis rij ik de wagen direct de garage in, zodat voorbijgangers het lichaam op de achterbank niet kunnen zien.

Zodra Daan en ik de garage uit lopen, volgen de anderen ons het oude, grote vrijstaande huis in, naar de zitkamer, waar we enkele banken hebben staan. Daar trek ik Danielle bij me op schoot en hou haar beschermend in mijn armen.

‘Goed,’ begint mijn moeder. Ze zit tegenover ons, terwijl de kerel en Leon bij de deur blijven staan. ‘Nu wil ik horen wat hier aan de hand is. Danielle weet duidelijk niet alleen per ongeluk van ons bestaan af.’ Haar afkeurende blik glijdt over Danielle en eindigt bij mij.

‘Het is een apart verhaal,’ vertel ik haar.

‘Nee, ik wil het niet van jou horen,’ zegt ze pinnig. ‘Danielle, begin jij maar.’

Daan kijkt vragend naar me op en ik knik bemoeidigend. We komen er toch niet onderuit de waarheid te vertellen.

Met horten en stoten geeft ze een beknopte versie van wat er speelt en vermeldt er nadrukkelijk bij dat het niet mijn fout is dat ze zich dingen herinnerde. Daarna gaat ze tot in detail in op wat Leon met haar heeft gedaan.

Mijn lichaam verstijft. Het is gruwelijker dan ik vreesde. Hij heeft zich werkelijk niet ingehouden. Mijn Daantje ... Het is een wonder dat ze nog leeft.

‘Je bent een dappere meid, Danielle,’ zegt mijn moeder aan het einde van haar verhaal. ‘Dat moet ik toegeven.’ Ze zucht. ‘Goed. Ik ga hierover nadenken. Ik roep jullie als ik mijn besluit heb genomen.’ Met een wuivende handbeweging stuurt ze ons de kamer uit, alsof we kleine kinderen zijn.

Deze keer ga ik er niet tegenin, want ik wil Leon het liefst zo ver mogelijk bij ons vandaan hebben. Terwijl Daan en ik de kamer verlaten, dwalen mijn ogen geen seconde van hem af. Ik ben voorbereid op alles.

‘Heb ik te veel gezegd?’ fluistert Daan als we bij de deur naar Rogiers kamer staan, aan de andere kant van de woonkamer.

‘Nee, je hebt het goed gedaan. Het werd tijd dat ze hiervan op de hoogte werd gebracht.’ Ze ziet nog veel te bleek. ‘Daan, ik moet er niet aan denken hoe dit had kunnen aflopen. Als ik iets later was geweest, had ik je niet meer kunnen redden. Dat begrijp je wel, hè? Waarom moest je dit zo nodig zelf oplossen? Dit risico hadden we nooit mogen nemen.’

‘Ik dacht dat ze hem zouden stoppen,’ zegt ze zacht. ‘Waarom deden ze niets? Ze zagen toch wat hij deed?’

Het antwoord op die vraag spookt sinds onze terugrit door mijn hoofd. Ik trek haar dicht tegen me aan. ‘Voor hen ben jij slechts een mens. Een Primitieve.

Vervangbaar en onbelangrijk. Ik had dit moeten zien aankomen.'

'Maar ... Ik begrijp het niet.'

Ik begrijp mezelf niet. Dit is mijn schuld. Hoe kon ik Daan in gevaar brengen? 'Waarschijnlijk kwamen ze alleen kijken of Leon inderdaad iemand liet rondlopen die te veel wist. Maar het had er alle schijn van dat ie daar vandaag een einde aan wilde maken. Daarom lieten ze hem doorgaan.'

'Dat was hij ook van plan. Hij merkte dat ik er te goed uitzag voor iemand die op het randje van de dood had gestaan. Toen hij het verband van mijn keel wetrok, wist hij dat ik hulp had gehad. Hij werd kwaad en wilde me vermoorden.' Ze huivert en ik weet niet wat ik moet zeggen.

Aan de voetstappen vanuit de zitkamer hoor ik dat Annemieke heen en weer loopt. Ze zwijgen alle drie. Het verhoor van Leon is klaar.

Danielles harts slag klinkt sterker dan een paar minuten eerder. Ik concentreer me daarop en op haar ademhaling. Die geluiden hebben me al meerdere malen weten te kalmeren.

Na een lange stilte laat Danielle me los en duwt me een paar centimeter van zich af. 'Alex ... Ik weet dat jij erop tegen was dat ik dit vandaag zou doen en je had gelijk. Ik wil zoiets nooit meer meemaken.'

Vanuit de zitkamer hoor ik zacht Annemiekes stem. 'Dit kan zo niet langer. Het is belachelijk en tegen de regels. Ik heb mijn besluit genomen. Danielle is verleden tijd.'

Wat?

'Wat jouw moeder ook besluit, ik wil dat je me transformeert,' zegt Danielle ergens op de achtergrond.

Wat?

